

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferneckého ve věci

žalobkyně: **BigMedia, spol. s r.o.**, IČO: 26479451
sídlem Na strži 2097/63, 140 00 Praha 4
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Chytrým
sídlem Malátova 633/12, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2021, čj. MPO 595128/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2021, čj. MPO 595128/2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 40 912 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Filipa Chytrého, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, žaloba a vyjádření

1. Jádrem tohoto sporu je otázka, zda žalobkyně šířila reklamu ve formě velkoplošné plachty na území Pražské památkové rezervace, resp. jí přilehlém území, a tedy v místech, v nichž předpisy hl. m. Prahy šíření takové reklamy zakazují. V tomto sporu soud již rozhodl rozsudkem ze dne 21. 6. 2023, čj. 14 A 8/2022-65 (**první rozsudek**), avšak Nejvyšší správní soud (**NSS**) s některými jeho závěry nesouhlasil, první rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 17. 10. 2024, čj. 6 As 160/2023-82).
2. Rozhodnutím ze dne 12. 7. 2021 Magistrát hl. města Prahy (**správní orgán I. stupně**) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 8a odst. 1 písm. b) č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy (**zákon o regulaci reklamy**), kterého se dopustila tím, že minimálně ve dnech 6. 9. 2017, 12. 10. 2017 a 18. 10. 2017 na místě Boženy Němcové 3 a 5, Praha 2, šířila reklamu prostřednictvím plachty „SAMSUNG Tvořte velké věci Galaxy Note8“ s vyobrazením mobilního telefonu, uchycené na fasádě objektů. Tím porušila § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy v návaznosti na § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, ve znění do 30. 9. 2021, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu (**nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy**). Magistrát za tento přestupek dle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (**zákon o odpovědnosti za přestupky**), ve spojení s § 8a odst. 5 písm. b) zákona o regulaci reklamy uložil žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč. Žalobkyně se odvolala. Shora specifikovaným rozhodnutím žalovaný její odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
3. Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného (**napadené rozhodnutí**) podala žalobu. V ní mimo jiné uplatnila tyto žalobní body, kterými se soud bude zabývat v tomto rozsudku:
 - a) Reklamní plachta nebyla umístěna v Pražské památkové rezervaci, jak ji vymezuje nařízení vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze (**nařízení č. 66/1971 Sb.**). Žalobkyně nemohla tušit, že správní orgány v tomto řízení rozšíří rozlohu Pražské památkové rezervace, proto by zde mohlo jít o právní omyl. Reklamní plachtu nevyvěsila ani v území přilehlém k rezervaci.
 - b) V tomto případě byla naplněna materiální stránka přestupku.
 - c) Správní orgány nedostatečně odůvodnily výši pokuty.

Žalobkyně vznesla v žalobě i další žalobní body:

- d) Žalobkyně reklamu nešířila. Nelze jí považovat za šířitele reklamy ve smyslu § 1 odst. 7 a § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy. Správní orgány tedy nedostatečně zjistily skutkový stav věci a porušily zásadu materiální pravdy. Nedotázaly se vlastníka nemovitostí, na kterých byla sporná plachta umístěna, kdo je jejím vlastníkem.
- e) Ustanovení § 3 písm. g) nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy je v rozporu se zákonem, jelikož při vymezení zákazu šíření reklamy jde nad rámec zmocnění dle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Stavební objekt totiž nelze považovat za veřejně přístupné místo mimo provozovnu. Plachta navíc nebyla umístěna přímo na fasádě domů, ale na stavební konstrukci, tedy od domů předsazena.
- f) Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákazem sebeobviňování, jelikož přesunul podstatu řízení o odpovědnosti za přestupek do kontrolního řízení, v němž si pod pokutou od žalobkyně vymohl její součinnost.
- g) Ve věci rozhodoval podjatý orgán.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Co do vypořádání žalobních bodů d) až g) NSS první rozsudek dílem potvrdil, dílem korigoval, resp. dílčími částmi prvního rozsudku se nezabýval. Již na tomto místě soud upozorňuje, že v nynějším rozsudku bude řešit pouze ty okruhy námitek, které poprvé neposoudil správně, [ad a) až c) shora]. Pro přehlednost zde nekopíroval části prvního rozsudku, které žalobkyně nezpochybnila kasační stížnosti a ani ty, které NSS potvrdil či korigoval. To samé platí pro narativní pasáže prvního rozsudku, které se vztahují k právě specifikovaným aspektům věci. V podrobnostech pak soud odkazuje na první rozsudek v této věci ve spojení s rozsudkem 6 As 160/2023.

4. Žalovaný ve vyjádření ze dne 18. 2. 2022 navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II. Shrnutí skutkových zjištění

5. Hned v úvodu nelze opomenout stručné skutkové shrnutí. Správní orgán I. stupně 6. 9. 2017 v 8:50 hod. kontroloval reklamní zařízení na adrese Boženy Němcové 3 a 5, Praha 2. V záznamu o prohlídce místa uvedl, že je na „fasádě objektu zvenčí umístěna reklamní plachta „SAMSUNG Tvořte velké věci Galaxy Note8“ s vyobrazením mobilního telefonu. Plachta byla umístěna na kovovém rámu s osvětlením. Rozměry cca 50 x 10 m“. K záznamu jsou přiloženy fotografie reklamní plachty. Dále jsou ve spisu založeny informace z katastru nemovitostí z téhož dne, dle nichž se stavby, na kterých byla vyvěšena plachta, nacházejí v památkově chráněném území, konkrétně v památkové rezervaci. Ve dnech 12. 10. 2017 a 18. 10. 2017 správní orgán I. stupně opětovně ohledal místo instalace reklamní plachty se stejným nálezem.
6. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 13. 3. 2020, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku, jak je vymezen v bodě 1 shora (**první rozhodnutí o přestupku**). K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2020 (**první rozhodnutí žalovaného**) zrušil první rozhodnutí o přestupku a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně, který se měl lépe zabývat materiální stránkou přestupku. V návaznosti na to správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 8. 2020 uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku, jak je vymezen v bodě 1 shora (**druhé rozhodnutí o přestupku**). K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 12. 2020 (**druhé rozhodnutí žalovaného**) zrušil i druhé rozhodnutí o přestupku a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně, který se ani napodruhé dostatečně konkrétně nevypořádal s námitkou nedostatku materiálního znaku přestupku. Správní orgán I. stupně pak napotřetí rozhodl stejně rozhodnutím ze dne 12. 7. 2021 (**třetí rozhodnutí o přestupku**). Žalovaný pak konečně odvolání žalobkyně žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a třetí rozhodnutí o přestupku potvrdil.

III. První jednání, první rozsudek

7. Při prvním jednání konaném dne 21. 6. 2023 setrvaly strany na shora rekapitulované argumentaci. Žalobkyně mj. sdělila, že netrvá na provedení důkazu vyjádřením geodeta k zaměření umístění reklamní plachty (s. 16 žaloby). Soud opatřil výsek z katastrální mapy se zobrazením současných hranic katastrálního území Nové Město (území hlavního města Prahy) ze dne 15. 6. 2023 (č. l. 59 soudního spisu). Strany sporu měly povědomí o tom, že k datu jednání katastrální území Nové Město zahrnovalo také území, v němž se nacházejí nemovitosti, u kterých žalobkyně vyvěsila spornou reklamní plachtu. Po provedení těchto důkazů soud považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný.
8. Prvním rozsudkem pak žalobu zamítl. Ani jednu z výše rekapitulovaných námitek nevyhodnotil jako důvodnou. Mj. dospěl k závěru, že žalobkyně šířila spornou reklamu v území přilehlém k Pražské památkové rezervaci (bod 40 prvního rozsudku). Jelikož šíření zakázané reklamy na tomto území považoval za ekvivalentní jejímu šíření uvnitř

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Pražské památkové rezervace, shledal, že vyvěšením velkoformátové reklamní plachty žalobkyně naplnila i materiální stránku přestupku, jak je vymezen v bodě 2 shora (část IV.D. prvního rozsudku). V téže části se pak vypořádal i s námitkou stran výše uložené pokuty.

IV. Rozsudek NSS a navazující vyjádření stran sporu

9. Jak soud avizoval již shora, jeho první rozsudek zrušil NSS rozsudkem 6 As 160/2023 pro nepřezkoumatelnost co do vypořádání některých žalobních bodů. Soud v prvním rozsudku upřesnil závěry žalovaného ohledně umístění reklamy. V tomto ohledu nebyl první rozsudek překvapivým (rozsudek 6 As 160/2023, body 70 až 74), avšak soud dostatečně nehodnotil, zda tato změna argumentace má vliv na závěr správních orgánů stran materiální stránky přestupku, resp. zda měla ovlivnit jejich úvahy o výši uložené sankce (tamtéž, body 75 a 82).
10. Za druhé soud bez náležitého dokazování dovedl hranice území přilehlého k Pražské památkové rezervaci. Jeho závěr je v tomto ohledu nepřezkoumatelný (rozsudek 6 As 160/2023, bod 79). Proto se NSS nemohl vypořádat s námitkami žalobkyně o tom, kde probíhá hranice přilehlého území. Přitom dodal, že nelze vyloučit, že výchozí bod hranice přilehlého území popsáný v § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy není ve styku s hranicí rezervace vymezenou v příloze k nařízení vlády č. 66/1971 Sb. V tom případě by soud měl zvážit, kudy hranice přilehlého území vede, tedy s jakým bodem na hranici rezervace má být spojen výchozí bod hranice přilehlého území vymezený jako východní fronta budov v ulici Legerova, a zda je tato právní norma dostatečně určitá a srozumitelná pro její adresáty, aby bylo možné za její porušení dovést odpovědnost za přestupek (tamtéž, bod 80).
11. Ve zbytku NSS závěry prvního rozsudku dílem potvrdil, dílem korigoval. Zejména uzavřel, že na posouzení otázky, kdo je šířitelem reklamy podle § 1 odst. 7 zákona o regulaci reklamy, nemá vliv, že osoba, která se zavázala umístit reklamu na reklamní zařízení (tedy reklamu šířit), splnila svůj závazek pomocí jiné osoby [rozsudek 6 As 160/2023, část III. a)]. V tomto ohledu soud v prvním rozsudku správně dovedl odpovědnost žalobkyně jako šířitelky reklamy.
12. Dále se NSS ztotožnil se závěrem prvního rozsudku ohledně toho, že žalobkyně šířila reklamu na veřejně přístupném místě [rozsudek 6 As 160/2023, část III. d)]. Ať je budova jakkoli vysoká, stále bezprostředně přiléhá k ulici, a tedy veřejně přístupnému místu. Smyslem zákazu šíření některých reklam je ochrana před reklamním smogem a s ním souvisejícími jevy. Proto postačuje, pokud je taková reklama viditelná z veřejně přístupného místa. Nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy nevykračuje z mezí zmocnění dle § 2 odst. 5 zákona o regulaci reklamy.
13. Konečně NSS nevyhověl ani těm kasačním námitkám, jimiž žalobkyně mířila na závěry prvního rozsudku stran výtky systémové podjatosti úředníků správního orgánu I. stupně [rozsudek 6 As 160/2023, část III. c)]. Závěry soudu ovšem dílem korigoval.
14. Soud v dalším řízení vyzval strany sporu, ať se vyjádří ke skutkovému a právnímu stavu věci po rozsudku 6 As 160/2023. Upozornil je na možnost upravit či doplnit jejich důkazní návrhy.
15. Žalobkyně v podání ze dne 20. 11. 2024 zopakovala, že domy na adresách Boženy Němcové 3 a 5 nejsou ani v Pražské památkové rezervaci, ani v území k ní přilehlém. Dle právních předpisů není výchozí bod hranice přilehlého území ve styku s hranicí Pražské památkové rezervace. Nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy je tedy nedostatečně určité, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

např. do přilehlého území výslovně nezahrnulo ulici Boženy Němcové jako jižní hranici přilehlého území. Proto správní orgány nemohly žalobkyni za její jednání trestat. Žalobkyně taktéž zpochybnila, že by její jednání mělo materiální znaky přestupku.

16. Žalovaný se nevyjádřil.

17. K výzvě soudu Národní památkový ústav sdělil, že pravidelně vede spory o hranice Pražské památkové rezervace. Dle něj domy na adresách Boženy Němcové 3 a 5 spadají do území této rezervace navzdory grafické příloze k nařízení vlády č. 66/1971 Sb.

V. Druhé jednání

18. U druhého jednání v této věci dne 25. 11. 2024 soud stručně shrnul dosavadní průběh řízení a strany sporu upozornil na závěry NSS, dle nichž musí soud opětovně posoudit některé aspekty tohoto sporu.

19. Žalobkyně rozvinula námitku, dle níž reklamu neumístila v Pražské památkové rezervaci. To dle ní potvrdil i NSS v rozsudku 6 As 160/2023. Domnívala se také, že právní regulace není dostatečně jasná, aby bylo možné vyslovit závěr, že reklamu šířila v území přilehlém k rezervaci. Poukázala na to, že pokud prostor mezi větvemi v severní části Nuselského mostu (předpolí) není v přilehlém území, resp. pokud v tomto území nejsou ani objekty ve východní části ulice Boženy Němcové, za křížením s Legerovou, tzn. domy na adrese Boženy Němcové 11 a 13, nemůže do tohoto přilehlého území spadat ani lokalita, v níž byla vyvěšena sporná reklama. V pochybnostech nelze žalobkyni potrestat. Zpochybnila také to, že by její jednání naplňovalo materiální znaky přestupku.

20. Žalovaný odkázal na vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 19. 11. 2024. Dle něj domy na adrese Boženy Němcové 3 a 5 spadají do území Pražské památkové rezervace, a tedy ne do přilehlého území. Při rozporu mezi textovou a grafickou částí nařízení vlády č. 66/1971 Sb. je třeba vycházet z textové části. Poukázal také na rozsudek 6 As 160/2023, bod 69, dle něhož nemá být údajně rozhodné, zda žalobkyně šířila reklamu v Pražské památkové rezervaci nebo v území k ní přilehlém, jelikož se nejedná o dvě různá území, ale pouze o dvě kombinované metody vymezení rozsahu území.

21. Soud u jednání prováděl dokazování listinami, které jednak k důkazu navrhla žalobkyně, jednak je pořídil sám soud. Předně soud konstatoval z vyjádření ze dne 19. 12. 2024 (č. l. 117 soudního spisu), že Národní památkový ústav má za podstatné vymezení hranice Pražské památkové rezervace dle textové části nařízení č. 66/1971 Sb. Hranice k. ú. Nové Město se od vyhlášení rezervace v řešeném území neměnila, což prokazuje mapa z roku 1970 s vyznačením hranice tohoto k. ú. (č. l. 121), navazující mapa z roku 1973, která zohlednila konstrukci Nuselského mostu vč. s ní souvisejícího strhávání staveb jižně od Boženy Němcové (č. l. 122), i výřez z aktuální katastrální mapy s označením současné hranice k. ú. Nové Město (č. l. 120). Soud také předložil stranám k nahlédnutí grafickou přílohu nařízení vlády č. 66/1971 Sb., na níž vysvětlil, kde se dle něj nachází I. P. Pavlova, Fügnerovo náměstí, další ulice (Wenzigova) a nakonec Boženy Němcové. Dále také z výřezu výkresu Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, který předložila žalobkyně (č. l. 142), zjistil, že východní větev v severní části Nuselského mostu nese označení Nuselský most, a ne ulice Legerova. Tomu odpovídá také další z důkazů, které předložila žalobkyně (č. l. 143), a to výřez z katastrální mapy v aplikaci nahlížení do katastru nemovitostí ze dne 20. 11. 2024. Soud nepominul provést k důkazu také výpis z veřejného dálkového přístupu k datům Registru územní identifikace adres a nemovitostí (RÚIAN) k Nuselskému mostu (č. l. 144-145), dle níž objekt Nuselského mostu v jeho severní části dosahuje pomyslného středu křižovatky s ulicí Boženy Němcové. Tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odpovídá také výpis z RÚIAN k ulici Legerově a Sokolské (č. l. 146 až 150), které na větvi Nuselského mostu v jeho severní části navazují. Z výpisu z RÚIAN k parcele č. 2473 v k. ú. Nové Město (č. l. 151-152), je patrné, že na tomto pozemku se nachází jednak ulice Sokolská, jednak v jeho jihovýchodní části také bezejmenná komunikace, která navazuje na ulici Horskou (další samostatný výpis z RÚIAN). Soud opatřil a provedl také výpisy z RÚIAN k reklamou dotčeným stavbám 1882/3 a 1881/5 na adresách Boženy Němcové 3 a 5 (č. l. 153-158) a dále aktuální výpisy z katastru nemovitostí k pozemkům parc. č. 2474, 1447/3 a 1447/1, vše v k. ú. Nové Město (slovy žalobkyně „předpolí“ Nuselského mostu; č. l. 159-161), které jsou památkově chráněny. Soud dále z turistické mapy Pražské památkové rezervace, kterou předložila žalobkyně (č. l. 162), zjistil, že dle této mapy v řešeném území probíhá hranice rezervace západně od objektu Nuselského mostu, před jeho severním rozvětvením v místě hradeb ostře uhýbá na západ, navazuje na bezejmennou komunikaci na východním konci ulice Horská a posléze navazuje na ulici Boženy Němcové a západní frontu domů Sokolské. Konečně soud k důkazu provedl i žalobkyní předložené trojrozměrné zachycení sporného místa z aplikace Google Earth (č. l. 163), na němž žalobkyně označila objekty na Boženy Němcové 5, 11 a 13 a dále část „předpolí“ Nuselského mostu.

22. Soud naopak zamítl důkazní návrh žalobkyně článkem z Lidových Novin ze dne 6. 12. 2013 s názvem Reklamní kostky aneb Jak si magistrát představuje kulturní osvětu (č. l. 132-133A). Tento článek se jednak nevztahuje k tomu samému období, v němž žalobkyně šířila reklamu, jednak soud z níže podrobně rozvedených důvodů naznal, že s ohledem na jeho závěry stran umístění reklamy není nyní oprávněn jako první řešit otázku, zda jednání žalobkyně vykazuje materiální znaky přestupku (viz dále). Na zbylých důkazních návrzích žalobkyně netrvala a ani další u jednání nenavrhla.

VI. Právní posouzení

23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 75 odst. 2 věta první a § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Soud nyní rozhoduje o žalobě podruhé. Při opětovném hodnocení žalobních bodů, které v prvním rozsudku shledal nedůvodnými, a které posvětil NSS v rozsudku 6 As 160/2023, soud nemohl jinak než bez dalšího vycházet ze závěrů prvního rozsudku. V této věci v mezidobí nedošlo k relevantní změně právní úpravy ani rozhodných událostí, tj. výchozích předpokladů k tomu, aby soud mohl vůbec uvažovat o revidování či přehodnocení dílčích závěrů prvního rozsudku. K parametrům předvídatelnosti opětovného soudního přezkumu soud odkazuje žalobkyni na rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2024, čj. 9 As 66/2023-72, *JRD Hlubočepy*, body 22 a násl., či na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 2. 2022, čj. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, např. bod 39. Soud proto v tomto rozsahu strany sporu odkazuje na odpovídající pasáže prvního rozsudku ve spojení s rozsudkem 6 As 160/2023.
25. V této fázi řízení je klíčové, že NSS zavázal soud, aby opětovně přezkoumal dílčí žalobní výtky. Soud se proto předně zaměřil na otázku, zda žalobkyně vyvěsila spornou reklamu v Pražské památkové rezervaci, v přilehlém území, či až za jeho hranicí (část V.A. níže). Dále se soud zaměřil na dvě navazující otázky: materiální stránku přestupku a výši pokuty (část V.B. níže).
26. Žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

VI.A. *Reklamní plachta žalobkyně umístila v rozporu s právními předpisy*

27. Žalobkyně se domnívá, že reklamní plachta nebyla umístěna v Pražské památkové rezervaci, jak ji vymezuje nařízení vlády č. 66/1971 Sb. Dle ní se plachta nenacházela ani v přilehlém území ve smyslu § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, jelikož ulice Boženy Němcové toto nařízení výslovně neuvádí. Dle žalobkyně je podstatné, že správní orgány mylně uvedly, že plachta se nacházela na území Pražské památkové rezervace. Žalobkyně nemohla tušit, že správní orgány rozšíří rozlohu Pražské památkové rezervace, proto by mohlo jít o právní omyl.

Hranice Pražské památkové rezervace

28. V prvním rozsudku soud neshledal tuto námitku důvodnou. V řízení o kasační stížnosti NSS zjistil, že soud k této námitce vedl nedostatečné dokazování. Nyní tedy soud detailněji řešil právní regulaci vztahující se k místu, na němž žalobkyně šířila reklamu.
29. Předně soud uvádí, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje údaj, že k přestupkovému jednání došlo na území rezervace. To správní orgán uvedl až v odůvodnění jeho rozhodnutí. Již v prvním rozsudku soud nepovažoval tento „nedostatek“ vymezení místa za vadu výroku. Pokud by se o takovou vadu jednalo, NSS, který si byl toho vědom, by ostatně zrušil nejen první rozsudek, ale také napadené rozhodnutí (viz rozsudek 6 As 160/2023, bod 70). Proto soud dále neuvažoval, že by nyní měl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu bez dalšího zrušit. Dále soud neshledal, že by se měl navzdory doplnění skutkových zjištění odchýlit od závěru prvního rozsudku, dle něhož správní orgány nemohly sankcionovat žalobkyni za šíření reklamy uvnitř Pražské památkové rezervace (bod 38 prvního rozsudku).
30. Opětovně soud uvádí, že dle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy, ve znění účinném od 1. 1. 2017, se zakazuje *reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu, stanoví-li tak obec svým nařízením vydaným v přenesené působnosti, v rozsahu uvedeném v odstavci 5.*
31. Dle § 2 odst. 5 téhož zákona platí, že obec v nařízení vydaném podle odstavce 1 písm. d) stanoví
- a) veřejně přístupná místa, na nichž je reklama podle odstavce 1 písm. d) zakázána,
 - b) dobu, v níž je reklama podle odstavce 1 písm. d) zakázána,
 - c) druhy komunikačních médií, kterými nesmí být reklama podle odstavce 1 písm. d) šířena, popř. též
 - d) akce, na něž se zákaz šíření reklamy nevztahuje.
32. Dle § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy ve znění do 30. 9. 2021, platí následující:
- Reklama šířená komunikačními médii podle § 3 na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu se na území Pražské památkové rezervace a přilehlém území ohraničeném východní frontou domů Legerovy ulice po křižovatku s ulicí Rumunskou, dále jižní frontou domů Rumunské ulice, náměstím Míru, severozápadní frontou domů Anglické ulice po křižovatku s ulicí Legerovou, a dále východní frontou domů Legerovy ulice zakazuje.
- (zvýraznění doplnil soud)
33. Dle § 2 nařízení č. 66/1971 Sb. se rozsah rezervace vymezuje katastrálním územím Starého Města s Josefovem, Malé Strany, Hradčan s Pražským hradem a Nového Města

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s Vyšehradem a částmi přilehlých katastrálních území. Hranice rezervace je vyznačena v plánu, který je přílohou tohoto nařízení.

34. Soud se předně ztotožňuje s žalobkyní v tom, že textová část nařízení, které vymezuje hranice Pražské památkové rezervace (§ 2 nařízení č. 66/1971 Sb.), v kontextu výkladu správních orgánů neodpovídá její grafické části (příloha tohoto nařízení, která není v detailním měřítku). Dle této **grafické** části nařízení *není* území, v němž žalobkyně umístila spornou reklamu, *uvnitř* Pražské památkové rezervace. Soud při opětovném zkoumání přílohy nařízení naznal, že hranice rezervace zřejmě probíhá v místech, kde dnes stojí Nuselský most. Musí ovšem dodat, že grafická příloha nařízení pochází z doby před dokončením Nuselského mostu. Jakkoli v prvním rozsudku vyložil, že v jeho severní části kopíruje západní větev mostu, a dále plynule navazuje na Sokolskou ulici, soud nyní na základě detailnějšího rozboru této přílohy (po přiřazení názvů jednotlivým ulicím) zjistil, že tato hranice pravděpodobněji (s ohledem na měřítko a nízké rozlišení mapy v příloze) probíhá přibližně v linii Nuselského mostu, pak v místě jeho severního rozvětvení u hradeb ostře uhýbá na západ a nejpozději po linii chodníku severně od hradeb (chodník je situován v severní části pozemku č. 2463/3) navazuje na východní konec ulice Horské¹. Posléze se přes bezejmennou komunikaci na pozemku parc. č. 2473, která na východě ohraničuje park Na Karlově napojuje na západní část Boženy Němcové a konečně na západní frontu domů v Sokolské. Pražská památková rezervace dle této přílohy jistě zahrnuje park Na Karlově vymezen ul. Horskou z jihu a bezejmennou komunikací z východu a dále pak západní frontu domů Sokolské. Jakkoli to nemůže být pro tuto věc rozhodné, soud připomíná, že takto vymezená hranice odpovídá také zákresu rezervace dle turistické mapy, kterou soudu předložila žalobkyně. Stále tedy platí závěr prvního rozsudku, že v těchto místech tedy Pražská památková rezervace nezahrnuje budovy na adrese Boženy Němcové 3 a 5.
35. Z **textového** vyjádření hranic Pražské památkové rezervace v § 2 nařízení č. 66/1971 Sb. naopak nutno usoudit, že se budovy na adrese Boženy Němcové 3 a 5 nacházejí uvnitř této rezervace. Jak plyne z informací, které soud pořídil z katastru nemovitostí, aktuální hranice katastrálního území Nové Město (území hlavního města Prahy), totiž zahrnují také pozemek parc. č. 1458 (na němž stojí stavba č. p. 1882), pozemek parc. č. 1456 (na němž stojí stavba č. p. 1881) a dále také pozemky parc. č. 2474, 1447/3, 1447/1 a 1447/2, vše v k. ú. Nové Město. Stejně tak tomu bylo i v září a říjnu 2017, o čemž svědčí výpisy z katastru nemovitostí založené ve správním spisu. Dle textu tohoto nařízení tedy místo, kde žalobkyně šířila reklamu, patří do Pražské památkové rezervace.
36. Soud si je vědom, že Národní památkový ústav upřednostňuje textové vyjádření hranice rezervace před jeho grafickým znázorněním. Jak plyne z jeho vyjádření, otázku, kde se nachází hranice Pražské památkové rezervace, řešil opakovaně, a to nejen ve vztahu k nyní spornému místu. K potřebám soudu doložil mj. dobové mapové podklady k zakreslení k. ú. Nové Město z roku 1970 (před konstrukcí Nuselského mostu) a z roku 1973 (zahrnující konstrukci mostu). Dle obou těchto podkladů, stejně tak jako podle současného zaměření, k. ú. Nové Město, lokalita na adresách Boženy Němcové 3 a 5 spadala a spadá do tohoto katastrálního území.
37. Nutno připomenout, že tento případ se týká správního trestání, při němž – stejně jako u obecného trestního práva – nutno dbát na jednoznačnost pravidel. Nikoho nelze

¹ Viz vymezení ulice Horské dle RÚIAN. Soud jen pro úplnost poukazuje na rozdílnou délku této ulice dle soukromého mapového portálu mapy.cz.

(správně) trestat, pokud právní předpis *jasně a bezrozporně* nevymezil, jaké jednání zapovídá, resp. kde přesně leží hranice Pražské památkové rezervace, uvnitř které nelze šířit spornou reklamu. Jelikož soud identifikoval přímý rozpor mezi textovou a grafickou částí nařízení č. 66/1971 Sb., nelze akceptovat závěr správních orgánů, že žalobkyně šířila reklamu na území Pražské památkové rezervace. Správní orgány ani soud nemohly postavit závěr o odpovědnosti žalobkyně za přestupek na základě textového (pro žalobkyni přísnějšího) vymezení hranic Pražské památkové rezervace (srov. např. judikaturu k rozporům mezi textovou a grafickou částí územního plánu v rozsudku NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7 As 30/2020-34, *obec Tisá*, bod 28). Z níže popsaných důvodů tedy soud musel při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet z grafické části nařízení, dle něhož jsou nemovitosti na adresách Boženy Němcové 3 a 5 v Praze vně Pražské památkové rezervace. Na právě uvedeném nic nemění stanovisko Národního památkového ústavu. Jakkoli soud nepominul, že již v roce 1970 spadaly domy na Boženy Němcové 3 a 5 do k. ú. Nové Město, a tedy minimálně od tohoto roku byly dle textového vyjádření nařízení vlády součástí Pražské památkové rezervace, nemohl vyhovět postoji Národního památkového ústavu, aby v tomto řízení skutečně považoval lokalitu za součást rezervace. Přestože soud již nyní nemá pochybnosti o průběhu historické hranice Pražské památkové rezervace, tak jak je chápána na úseku památkové ochrany, pro účely správního trestání nelze použít vnitřně rozpornou právní regulaci, jak tomu bylo v tomto případě (přitom § 2 nařízení č. 66/1971 Sb. sám na grafickou přílohu tohoto nařízení odkazuje). Je na autorovi právního předpisu (vládě), aby novelizací odstranil přes půlstoletí starou nekompatibilitu mezi textovou a grafickou částí nařízení č. 66/1971 Sb. Konečně soud dodává, že se tedy nemusel blíže zabývat ani výtkami směřujícími proti údajně nesprávným zápisům nemovitostí v katastru nemovitostí jako chráněných uvnitř památkové rezervace (včetně těch, u nichž žalobkyně umístila reklamní plachtu). Tyto zápisy mají právní základ v textové části cit. nařízení vlády, kterou používá Národní památkový ústav, avšak neodpovídají grafické příloze tohoto nařízení.

38. Soud má za to, že tento závěr *implicite* obstál i v kasačním přezkumu. Za prvé jde o posouzení vnitřní bezrozpornosti jednoho právního předpisu, a tedy bytostně o právní otázku, kterou soudy mohou zpravidla řešit i bez potřeby dokazovat. Za druhé soud u prvního jednání v této věci provedl k důkazu výřez z katastrální mapy, z něhož je patrná hranice k. ú. Nové Město ve sporné části území (č. l. 59 spisu). Pokud by NSS zamýšlel konstatovat, že sporné budovy se nacházejí uvnitř Pražské památkové rezervace, měl k tomu dostatek skutkových poznatků již z řízení před městským soudem. Opačně pak vyznívá bod 81 věta druhá rozsudku 6 As 160/2023, která popírá nynější tvrzení žalobkyně, že NSS již závazně vyslovil, že reklamní plachta nebyla umístěna v Pražské památkové rezervaci. Na závěr této části soud shrnuje, že NSS se k této otázce výslovně nevyjádřil, a proto soud nadále setrval na dílčím závěru prvního rozsudku, že v případě nejednoznačnosti právního předpisu ohledně toho, zda jsou budovy na adrese Boženy Němcové 3 a 5 uvnitř Pražské památkové rezervace, nelze žalobkyni trestat za šíření reklamy v této rezervaci.

Území přilehlé k rezervaci

39. Na rozdíl od právě uvedeného se NSS v rozsudku 6 As 160/2023 jednoznačně vyjádřil ke skutkovému závěru prvního rozsudku stran šíření reklamy v území přilehlém k Pražské památkové rezervaci. Dle NSS neměl soud dostatek skutkových poznatků k tomu, aby mohl uzavřít, že žalobkyně vyvěsila spornou reklamu v tomto přilehlém území. Zejména neprokázal, kde se hranice přilehlého území stýká s Pražskou památkovou

rezervací, a kudy vede k východní frontě domů Legerovy ulice, kterou jako hranici tohoto přilehlého území označil § 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy ve znění do 30. 9. 2021.

40. K tomu soud předně uvádí, že pokud již shora pracoval s Pražskou památkovou rezervací v hranicích určených grafickou přílohou k nařízení vlády č. 66/1971 Sb., z takto vymezených hranic rezervace vycházel i při řešení hranic území k ní přilehlého dle nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy. Z § 1 právě cit. nařízení ve znění do 30. 9. 2021 soud dovodil, že území, na němž rada města zakázala šířit reklamu, má být celistvé, má jít o území Pražské památkové rezervace a k němu „přiléhající“ přilehlé území. Naopak soud nesouhlasil s výtkou, že toto území nenavazuje na rezervaci a počíná až východní frontou Legerovy ulice (např. s. 4 vyjádření ze dne 20. 11. 2024 či argumentace žalobkyně u jednání dne 25. 11. 2024). Takový redukcionistický výklad vymezení přilehlého území neodpovídá základním zásadám logiky. Podobně jako soud ostatně uvažoval i NSS v rozsudku 6 As 160/2023, bod 80. Jelikož toto přilehlé území dle jeho vymezení neobklopuje celou rezervaci kolem dokola (jde pouze o rozšíření území pro účely zákazu šíření reklamy na jihovýchodním konci rezervace), musí se toto přilehlé území stýkat s rezervací (minimálně) ve dvou bodech, a to na jeho jižním a severním konci. Pro vyřešení této kauzy je stěžejní jen jižní napojení přilehlého území na rezervaci. To znamená, že úkolem soudu bylo zjistit, kde se linie jižní hranice přilehlého území napojuje na Pražskou památkovou rezervaci, zda tomu tak je v místě rozdvojení mostního objektu Nuselského mostu na jeho severním konci (jak určil v prvním rozsudku) či v místě severního konce bezejmenné komunikace na pozemku parc. č. 2473 východně od parku Na Karlově při jejím křížení se západní částí Boženy Němcové (na jižním konci západní fronty domů Sokolské) nebo v jiném místě.
41. Soud z Registru územní identifikace adres a nemovitostí (RÚIAN) zjistil, že jižní konec ulice Legerova leží ve středě křižovatky s ulicí Boženy Němcové, tedy několik málo metrů jižně od západní a východní fronty domů Legerovy ulice (prakticky stejně je tomu u Sokolské ulice v západním připojení na Nuselský most). Žalobkyně tedy nemá pravdu, pokud se domnívala, že je možné, že objekt Nuselského mostu přesahuje přes hranu křižovatky nebo zasahuje do prostoru před domy na Legerově (či Sokolské). Až od středu křižovatky s ulicí Boženy Němcové jde o objekt Nuselského mostu, což v přibližném měřítku potvrzují také žalobkyní předložené mapy k územnímu plánu a údaje z katastru nemovitostí. V tomto druhém rozsudku soud v souladu s tímto zjištěním upustil od závěru prvního rozsudku, že jižní hranice přilehlého území se stýká s Pražskou památkovou rezervací v místě severního rozvětvení Nuselského mostu. Jelikož nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy nespecifikovalo přesné místo, v němž se přilehlé území napojuje na rezervaci vymezenou grafickou podobou dle nařízení vlády č. 66/1971 Sb., soud při přezkumu rozhodnutí v přestupkové věci nemůže za křižovatku těchto hranic označit nejjižnější bod, v němž by se tyto hranice mohly stýkat. Byť by bylo logické, aby hranice přilehlého území kopírovala severovýchodní větev Nuselského mostu, na jehož konci by se připojila na východní frontu domů Legerovy ulice, tento „maximalistický“ výklad přilehlého území nemá oporu v textu nařízení. Navíc by šlo o rozšiřující výklad právního předpisu, jehož nelze užít při rozhodování o přestupku.
42. Za těchto okolností soud zvažoval, zda se přilehlé území stýká s Pražskou památkovou rezervací v místě, odkud je „nejblíže“ z rohu východní fronty domů Legerovy ulice ke shora určené hranici Pražské památkové rezervace. S ohledem na měřítko přílohy k nařízení č. 66/1971 Sb. soud za tento bod považoval nejjižnější bod západní fronty domů na Sokolské poblíž křižovatky mezi Sokolskou a Boženy Němcové. Tato varianta styku mezi hranicemi rezervace a k ní přilehlého území se soudu také jeví jako nejpravděpodobnější, jelikož na rozdíl od první shora vyslovené varianty „nemaximalizuje“ výměru přilehlého
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

území. Ostatně i žalobkyně pracovala s variantou, že hranice Pražské památkové rezervace kopíruje západní frontu domů Sokolské.

43. Dle soudu se přilehlé území nemůže napojovat na rezervaci u křižovatky Sokolské a Wenzigovy a jeho hranice ani dále nekopíruje Wenzigovou až po východní frontu domů Legerovy. Takový výklad by jednak nezahrnul všechny domy v Legerově, resp. pokud by je měl zahrnout, hranice přilehlého území by byla bez jakýchkoli racionálních důvodů až nepřírozeně klikatá (na jihu by zahrnovala pouze linii východní fronty domů na Legerově, nic víc, nic méně). Soud neshledal ani žádný jiný důvod, na jehož základě by hranice přilehlého území měla probíhat v jiném místě. Další „alternativní“ výklady, dle nichž by hranice přilehlého území z hlediska regulace rozdělovala jednotlivé pozemky, resp. některé budovy na dvě části s odlišnými režimy pro šíření reklamy, soud považoval za krajně nepravděpodobné. Proto je dále neřešil.
44. Soud tedy jednoznačně vyloučil, že by se přilehlé území počínalo až východní frontou domů na Legerově, od níž by pokračovalo na sever, jak popsala žalobkyně v podání ze dne 20. 11. 2024, neboť by bez jakýchkoli rozumných důvodů nepřiléhalo v jižním konci k památkové rezervaci. Skutečnost, že nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy výslovně nejmenovalo ulici Boženy Němcové jako jižní hranici přilehlého území, neznamená, že tato ulice tuto hranici nemůže představovat. Právní regulace nemusí vždy být kasuistická. Postačí, pokud je dostatečně určitá k tomu, aby její adresáti za pomoci výkladu mohli dovodit význam v ní obsažených norem. Jakkoli lze souhlasit s tím, že tento způsob regulace klade na jejího adresáta vyšší nároky, soud nepochybuje, že v kontextu tohoto případu žalobkyně měla dostatečné množství vstupních informací, na jejichž základě mohla zjistit, že i v případě, že by se sporné domy nenacházely uvnitř rezervace, tyto domy zahrnuje k ní přilehlé území. O tom ostatně svědčí i argumentace, kterou vznesla v žalobě (bod 48), kterou v pozdějším vyjádření ze dne 20. 11. 2024 a u druhého jednání již zamlčela. V tomto vyjádření naopak vznesla zjevně argumentaci polemizující se smyslem různého přístupu k ochraně budov na Boženy Němcové 3 a 5 oproti východněji položeným budovám 11 a 13 (s odkazem na snímek z Google Earth). Soud k tomu pouze stručně uvádí, že účel regulace nelze zpochybnit námitkou, dle níž má regulace chránit jen hodnoty viditelné z chráněného území, a ne z jiných míst. Podstatou této regulace je chránit vytýčené území před zakázanou reklamou jak zevnitř, tak zvenčí. Zakázaná reklama působí obdobným způsobem na jejího adresáta jak z pohledu zevnitř Pražské památkové rezervace, tak z perspektivy vjezdu do k ní přilehlého území. Na tom nic nemění skutečnost, že by správní orgány nemohly žalobkyni pokutovat, pokud by tutéž reklamu umístila na domech na adrese Boženy Němcové 11 a 13 (na východ od Legerovy), které přilehlé území již nezahrnuje. Není totiž sporné, že tyto domy se nacházejí mimo rezervaci i k ní přilehlého území.
45. Nejasnost regulace, které se žalobkyně úspěšně dovolala u nařízení vlády č. 66/1971 Sb., žalobkyni není s to vyvinut při určení hranic území přilehlého k rezervaci dle nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy ve spojení s nařízením č. 66/1971 Sb. I při pro žalobkyni nevstřícnějším logickém výkladu napojení přilehlého území na rezervaci se tedy domy na adrese Boženy Němcové 3 a 5 nacházejí uvnitř území přilehlého k Pražské památkové rezervaci. Žalobkyně si této varianty určení hranice přilehlého území byla vědoma, jelikož sama v žalobě uváděla, že hranice by mohla probíhat po fasádě objektů na ulici Boženy Němcové (bod 48). Za těchto okolností nelze vyhovět ani námitce, že v řízení o přestupku se nelze spokojit s pravděpodobností, že žalobkyně spáchala přestupek. Soud totiž nepochybuje o tom, že žalobkyně jednala v rozporu se zákazem šířit reklamu na sporném místě. Nejde o kategorii pravděpodobnosti, s níž operuje žalobkyně (srov. rozsudek NSS ze Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dne 11. 4. 2013, čj. 7 As 115/2012-25). Soud si je jistý, že za dané situace není pro žalobkyni příznivější jiný, než jím provedený výklad právní regulace. Stran umístění reklamy zde nejsou žádné důvodné pochybnosti.

46. Na rozdíl od žalobkyně soud míní, že žalobkyně by šířila spornou reklamu uvnitř přilehlého území, i pokud by hranice přilehlého území nekopírovala pozemní komunikaci Boženy Němcové (mezi dvěma větvemi severního konce Nuselského mostu), ale tuto hranici by představovala fasáda budov na adresách Boženy Němcové 3, 5 a 9. Soud se neztotožnil s námitkou, že plachta umístěná na stavební konstrukci odsazené od fasády domů by v takovém případě již byla vně přilehlého území. Přestože by při takovém výkladu hranice přilehlého území vlastní reklamní plachta *stricto sensu* nebyla umístěna uvnitř přilehlého území, ale několik desítek centimetrů za její hranicí, soud nepochybuje o tom, že i v takovém případě žalobkyně šířila reklamu v místě, kde to bylo zakázáno. Předsazení reklamní plachty před fasádu domů nic nemění na tom, že žalobkyně šířila reklamu právě z těchto domů, jelikož, jak sama uvedla, a jak také plyne z kontrolních zjištění, konstrukce, na které žalobkyně pověsila reklamu, byly upevněny na fasádě domů na adresách Boženy Němcové 3 a 5, jež spadaly pod přilehlé území. Z pohledu veřejného zájmu na ochraně veřejného prostoru před reklamou, který zakotvuje zákon o regulaci reklamy a na něj navazující právní předpisy, je nerozhodné, zda reklamní plachta visela z místa (budovy) uvnitř přilehlého území, nebo z místa, které je upevněno na budově v přilehlém území. Tento rozdíl nepozná ani osoba, na kterou reklama cílí. Soud si k vypořádání této námítky vypůjčil také závěry rozsudku 6 As 160/2023, bod 116, stran toho, že žalobkyně šířila reklamu na veřejně přístupném místě. „*Ať je budova jakkoliv vysoká, stále bezprostředně přiléhá k ulici (tedy veřejně přístupnému místu), včetně těch nejvyšších pater (byť jistě nejsou jednotlivé byty či kanceláře veřejně přístupným místem)*“. I pokud žalobkyně šířila reklamu z vyšších pater budovy, stále ji šířila na veřejně přístupné ulici, k níž budova přiléhá a z níž je reklama viditelná. Právě uvedený závěr NSS nerozšiřuje hranice shora vymezeného přilehlého území. Soud ovšem míní, že ho přiměřeně lze vztáhnout i na umístění reklamní plachty na konstrukci upevněné na hranici přilehlého území. Bylo by absurdní, pokud by reklama šířená z vyšších pater domu byla reklamou šířenou na veřejně přístupných místech, avšak reklama, která visí na konstrukci ukotvené v regulované (zakázané) zóně, ale sama přesahuje za hranici této zóny, by již regulaci nepoléhala. S takovým výkladem se soud nemůže ztotožnit.
47. Za této situace soud neshledal, že by znění § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy ve znění do 30. 9. 2021 nechávalo žalobkyni na pochybách o tom, zda jí vyvěšená reklamní plachta spadá pod definici přilehlého území, či nikoliv. Toto ustanovení, jakkoli ho soud v dílčích aspektech vykládal ve prospěch žalobkyně, jasně určuje, že domy, z nichž žalobkyně šířila reklamu, spadají do území přilehlého k Pražské památkové rezervaci. Na tom nic nemění ani umístění reklamní plachty na stavební konstrukci, která přesně nelícovala s fasádou těchto nemovitostí. Bylo by v přímém rozporu s účelem a zájmem, který chrání shora uvedené právní předpisy, pokud by soud připustil výkladovou alternativu žalobkyně. V tom případě by zakázanou reklamou z budovy v regulované zóně nemohl být například ani reklamní převěs, který šířitel reklamy volně vyvěsí z okna, připevní na venkovní parapet či ho tam nechá volně vlát. Soud proto neseznal, že by žalobkyně jednala v právním omylu, kterého se nemohla vyvarovat. Soud vyloučil prostor pro legitimní pochybnosti žalobkyně o tom, že nemohla předpokládat, že reklamu šíří na zakázaném místě (viz již shora).
48. Nelze opomenout, že za situace, v níž oba z domů, na kterých žalobkyně šířila reklamu, stejně tak jako i zbylé okolní pozemky parc. č. 2474, 1447/3, 1447/1 a 1447/2, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vše v k. ú. Nové Město, byly a jsou dle katastru nemovitostí památkově chráněny, žalobkyně měla vážný důvod na to, aby vyvěšení reklamní plachty konzultovala s příslušnými orgány. Tím by mohla předejít pozdějšímu postupu správních orgánů i rozhodnutím, které opakovaně řešily její přestupky.

VI.B. Materiální stránka přestupku a úvaha o výši pokuty

49. Dle NSS by měl soud za této situace dále zvážit, zda i ve světle právě uvedených korekcí ohledně regulace území, v němž žalobkyně šířila reklamu, obстоjí závěry správních orgánů jednak stran naplnění materiálních znaků přestupku, jednak ohledně výše uložené pokuty.
50. Soud k tomu opakuje, že oba správní orgány pracovaly s tím, že žalobkyně zakázaným způsobem šířila reklamu v Pražské památkové rezervaci. Jakkoli v odpovídajících částech jejich rozhodnutí soud nenalezl výslovný odkaz na veřejný zájem spočívající v ochraně památkových hodnot, pokud měly za to, že žalobkyně šířila reklamu v rezervaci, neměly tento aspekt věci pominout; naopak lze rozumně předpokládat, že právě z tohoto závěru implicitně vycházely při posouzení materiální stránky přestupku a v rámci úvahy o výši sankce. Pokud ovšem, jak soud na základě provedeného dokazování uzavřel (viz shora), žalobkyně šířila reklamu v přílehlém území, a nikoli v památkové rezervaci, jeví se racionálním předpokládat, že uvedený rozdíl mohl mít vliv právě z pohledu materiální stránky přestupku i z perspektivy výše uložené sankce.
51. Přestože správní orgány v tomto ohledu odůvodnily rozhodnutí poněkud univerzálně, a jistě poukázaly na řadu dobrých argumentů ve prospěch naplnění materiálních znaků přestupku, soud za okolností tohoto případu nemohl jimi předložené odůvodnění akceptovat. Nejde o to, zda důvody vyjevené na s. 10, 11 a 12 prvostupňového rozhodnutí a na s. 7 až 9 napadeného rozhodnutí co do materiální stránky přestupku a výše uložené pokuty, jsou dostatečná a věcně správná, ale zda tam vylíčené důvody odpovídají zjištěnému skutkovému stavu a novému právnímu posouzení skutku ve smyslu části V.A. tohoto rozsudku.
52. Dle dnes již letitého, avšak stále aktuálního rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2005, čj. 7 As 18/2004-48, a také dle četné navazující judikatury je to právě správní orgán, kdo má učinit na jisto, zda žalobkyně naplnila vedle formálních znaků přestupku i jeho materiální stránku. Soud ctí zásadu subsidiarity soudního přezkumu správních rozhodnutí. Nehodlá vykročit z této jeho zákonné role zejména za situace, v níž přezkoumává rozhodnutí ve věci správního trestání. Tím by žalobkyni mohl zkrátit na vyhodnocení tohoto důležitého aspektu její kauzy správními orgány. Proto soud považuje minimálně za krajně nevhodné, resp. při pohledu na změnu, které doznal tento případ, za právně nepřípustné, aby jako první vyjevil úvahy o tom, zda reklama, kterou žalobkyně šířila na hranici přílehlého území, má materiální znaky přestupku a pokud je naplňuje, jakou výši pokuty je třeba za takový přestupek uložit. Soud míní, že při zásadní změně právní kvalifikace případu nelze pouze odkázat na předchozí obecné závěry správních rozhodnutí, ale je třeba dát jak správním orgánům, tak žalobkyni prostor pro přizpůsobení jejich argumentace nově nastolenému stavu věci.
53. Jen a pouze z tohoto důvodu soud musí zrušit napadené rozhodnutí. Nyní bude na žalovaném, aby ve zbývajících mezních prekluzivních lhůtách (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), která je delší než půl roku, korigoval či doplnil odůvodnění napadeného rozhodnutí stran materiálních znaků přestupku, případně i ohledně výše uložené sankce. Dospějí-li k závěru, že žalobkyně přestupek spáchala, upraví také odpovídajícím způsobem části odůvodnění rozhodnutí, v nichž správní orgány konstatovaly, že žalobkyně šířila

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

reklamu v Pražské památkové rezervaci. Naopak, zjistí-li, že jednání žalobkyně nenaplnilo materiální znaky přestupku, bude muset rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a řízení zastavit.

VII. Závěr a náklady řízení

54. Soud shledal žalobu důvodnou (výrok I). Proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti závěru ohledně toho, zda žalobkyně naplnila materiální znaky přestupku. Pokud žalovaný shledá, že jednání žalobkyně tyto znaky má, opět vyhodnotí, jakou sankci uloží žalobkyni za její přestupek. Rozhodne-li se uložit pokutu, přesvědčivě zdůvodní její výši. Soud tedy věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Právním názorem, který vyslovil soud v rušícím rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
55. Ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení (výrok II). V řízení před městským soudem představuje náhrada nákladů řízení zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení. Mimosmluvní odměna zástupce činí 15 500 Kč za 5 úkonů právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, účast na jednání ve dnech 21. 6. 2023 a 25. 11. 2024 a vyjádření po rozsudku NSS) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů jejího zástupce ve výši 1 500 Kč za 5 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za její krátké vyjádření ze dne 3. 2. 2022, kterým pouze vyrozuměla soud, že v této věci požaduje nařídit jednání. Toto podání je natolik jednoduché, že jej nelze považovat za (účelně vynaložený náklad na) úkon ve smyslu advokátní tarifu. Jde-li pak o poradu s klientem, soud poukazuje na to, že náhrada za první poradu s klientem spadá pod převzetí a přípravu právního zastoupení. I pokud by zástupce nejednal s klientem pouze dvakrát (jak tvrdí ve vyčíslení nákladů), nelze pominout, že žalobkyně k vyúčtování nákladů nedoložila, že by tyto porady v tvrzeném rozsahu skutečně proběhly. Soud za této situace nemohl přiznat náklady za tvrzené porady.
56. V řízení před NSS náhrada nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a náklady zastoupení. Mimosmluvní odměna zástupce činí 9 300 Kč za 3 úkony právní služby (podání kasační stížnosti, vyjádření a duplika). Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů jejího zástupce ve výši 900 Kč.
57. Částku mimosmluvní odměny (27 200 Kč) je třeba navýšit o 21 % odpovídajících dani z přidané hodnoty, kterou zástupce žalobkyně platí (5 712 Kč). Tzn. že celková výše nákladů po připočtení soudních poplatků činí 40 912 Kč. Tyto náklady je žalovaný povinen uhradit žalobkyni v přiměřené lhůtě k rukám jejího zástupce.

Poučení:

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládá výrok II vykonatelného rozhodnutí, může oprávněná (žalobkyně) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 25. listopadu 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu